

Rom den 1 mars 2012

Mina kära: må Jesu bevara mina döttrar och söner!

Vi har trätt in i fastetiden, den liturgiska tid då vi minns Jesu Kristi fyrtio dagar av bön och fasta i öknen, innan han inledde sitt offentliga liv. På samma sätt som Mästaren inledde sin förkunnelse med en brådskande kallelse till omvändelse – *Tiden är inne, Guds rike är nära. Omvänd er och tro på budskapet*¹–, så uppmanar Kyrkan oss att ta vara på de stora nådegåvor som denna *starka* liturgiska tid bär på, så att vi tar ett beslutsamt steg framåt på vår väg till Gud.

Även om behovet finns varje dag, är kallelsen till omvändelse ännu mer brådskande under dessa veckor som vi påbörjat. På vår väg mot det eviga livet kan vi personligen på ett nästan omärkbart sätt avlägsna oss något från den rätta vägen. Därför visar Kyrkan, vår goda och kloka moder, hur viktigt det är att rätta till det som är fel genom att även använda mässans böner och läsningar som visar varje troende hur han eller hon kan omvända sig från dag till dag på vissa konkreta punkter. Om vi som är Guds barn anstränger oss att dra nytta av dessa texter och betrakta dem i vår personliga bön, **kan vi dessa fyrtio dagar som leder oss till uppståndelsens påsk hämta kraft på nytt för att med tålamod och tro acceptera alla svåra situationer, sorger och prövningar som drabbar oss, medvetna om att Herren kommer att låta den nya dagen uppstå ur mörkret.**²

Fasteliturgin erbjuder oss en särskild nåd som leder oss till en hjärtats omvandling, varifrån de goda gärningarna alltid kommer att födas. Låt oss läsa en av vår Faders tankar igen: *Omvändelsen är ett ögonblicks verk, helgelsen är en uppgift för hela livet. Kärlekens gudomliga frö, som Gud har sått i våra själar, strävar efter att växa, visa sig i verk, bära frukt som ständigt svarar mot det som är välbehagligt för Herren. Därför bör man alltid vara beredd att börja om på nytt, att – i nya livssituationer – åter möta ljuset, drivfjädern för vår första omvändelse. Och därför måste vi förbereda oss med en fördjupad samvetsrannsakan och be Herren om hjälp så att vi förmår lära känna honom bättre samt bättre lära känna oss själva. Det finns ingen annan väg, om vi verkligen skall omvända oss på nytt.*³ Hur har vår början av fastetiden varit sedan askonsdagen? Vilka föresatser har vi fattat? Känner vi dagligen den glädje som kommer från botgöringen som tar oss närmare Jesus Kristus?

Såsom motto för årets budskap, använder den helige Fadern ett citat från Hebreerbrevet och uppmanar oss att betrakta det: *Låt oss ge akt på varandra och sporra varandra till kärlek och goda gärningar.*⁴ Därefter visar han att dessa ord placeras i ett större sammanhang: behovet att ta emot Kristus genom att utöva de teologala dygderna. **Det handlar om att närma sig Herren ”med uppriktigt hjärta och i full trosvisshet” (vers 22), att vara orubbliga i ”att bekänna vårt hopp” (vers 23) med ständig uppmärksamhet för att tillsammans med våra bröder praktisera ”kärlek och goda gärningar” (vers 24). På samma gång understryks det att om man vill ha denna evangeliska hållning är det viktigt att delta i gemenskapens**

¹ Missale, Första söndagen i Fastan, *Evangelium* (B) (Mark 1:15).

² Benedikt XVI, Tal vid den allmänna audiensen, 22/2 2012.

³ S:t Josemaría, *När Kristus går förbi*, nr 58.

⁴ Hebr 10:24.

liturgiska sammankomster och bön och ha ett eskatologiskt mål: den fulla gemenskapen med Gud (vers 25).⁵

Såsom tidigare år centerar Benedikt XVI sig återigen i barmhärtighetsgärningarna, vilka tillsammans med bön och fasta utgör fastetidens typiska botövningar. Vid andra tillfällen har jag uppmuntrat er att sköta omsorgsfullt de stunder ni ägnar åt personlig bön och på så sätt förnya botgöringsandan genom att med större iver ägna er åt den självtukt som ger det kristna livet dess smak och genom att hjälpa medmänniskorna i deras kroppsliga och andliga behov. Utöver uppmaningen att uttrycka denna kristna anda i era liv, vill jag här fokusera på en av de traditionella barmhärtighetsgärningarna, som den helige Josemaría lärde oss att uppskatta och som den helige Fadern ger en särskild vikt: utövandet av den broderliga tillrättavisningen, som Jesus Kristus själv rekommenderade sina lärjungar: *Om din broder har gjort dig någon orätt, så gå och ställ honom till svars i enrum. Lyssnar han på dig har du vunnit tillbaka din broder.*⁶

Detta uttryck av barmhärtig kärlek är inte en isolerad lära. Redan i Gamla testamentet nämns det flera gånger och man rådde till exempel till att *tillrättavisa den som är vis, så skall han älska dig. Ge råd åt den vise, så blir han ännu visare, undervisa den rättfärdige, så lär han än mer.*⁷ På ett annat ställe sägs det: *Den som tar emot fostran är på väg till livet, den som ej ger akt på tillrättavisning, han far vilse.*⁸ I Nya testamentet, som följer Mästarens förkunnelse, beskrivs det mer konkret hur detta förpliktande uttryck för broderlig kärlek bör utformas, som hjälper andra att gå rakt på vägen till Gud. Den helige Paulus gör oss uppmärksamma på att den bör göras *med ödmjukhet.*⁹ Man bör se den andra personen som ett syskon, inte en fiende.¹⁰ Skriften noterar även att *för stunden tycks väl varje tuktan vara mera till sorg än till glädje, men för dem som har fostrats genom den är frukten till slut frid och rättfärdighet.*¹¹ Aposteln Jakob sammanfattar: *Mina bröder, om en av er kommer bort från sanningen och någon för honom tillbaka, då skall ni veta: den som återför en syndare från hans villovägar räddar hans liv undan döden och gör att många syndar blir förlättna.*¹² Vi får inte glömma att när den helige Josemaría kom till en center brukade han efter frågan om någon var sjuk lägga till: **Är ni glada? Görs broderliga tillrättavisningar?**

Trots att Herren understryker detta, även genom apostlarna, många helgon och vår Fader, är tyvärr detta andliga barmhärtighetsverk okänt för ganska många kristna. Påven beklagar sig över detta. **Jag vill påminna er, skriver han, om en aspekt av det kristna livet som jag tycker har fallit i glömska: den broderliga tillrättavisningen med den eviga frälsningen i åtanke. I dag är vi vanligtvis mycket känsliga för omhändertagandet och kärleken som gäller andras fysiska och materiella väl, men vi håller nästan helt tyst när det gäller vårt andliga ansvar för våra bröder och systrar. Så var det inte i den första tidens kyrka och i gemenskaperna som hade en mycket mogen tro, där människorna inte endast intresserade sig för trosfrändens kroppsliga hälsa, utan även för hans själsliga hälsa, för hans slutgiltiga mål.**¹³

Tack och lov älskar och håller vi fast vid denna evangeliska vana i denna del av Kyrkan som Opus Dei utgör, men inte för att vi tycker att vi är bättre än andra. Tack vare en särskild

⁵ Benedikt XVI, *Fastebudskap för 2012*, 3/11 2011.

⁶ Matt 18:15.

⁷ Ords 9:8-9.

⁸ Ords 10:17.

⁹ Gal 6:1.

¹⁰ Jfr 2 Thess 3:15.

¹¹ Heb 12:11.

¹² Jak 5:19-20.

¹³ Benedikt XVI, *Fastebudskap för 2012*, 3/11 2011.

insikt från Gud som ledde vår grundare att fördjupa sig i några aspekter av den heliga Skrift, gjorde han personligen tillrättavisningar och lärde andra att göra samma sak från början. Han höll fast vid att det *har sina rötter i Evangeliet*¹⁴ och tillade att *det alltid är ett tecken på övernaturlig omsorg och förtroende* som dessutom *får oss att känna smaken av den ursprungliga kyrkan*.¹⁵

Den helige Josemaría uppskattade denna evangeliska vana så mycket att han, då den Heliga stolen definitivt godkände Verkets anda 1950, inte gav med sig förrän de godkände att även grundaren (och hans efterträdare som ledare för Opus Dei) skulle få berikas av detta heliggörande medel som den helige Ande använder för att förbättra människors själar. Han sade det till sina barn med största enkelhet: *när jag kom med våra stadgar till den Heliga stolen (...), kom de alltid med en invändning när jag nämnde de broderliga tillrättavisningarna till Fadern: Hur skulle det kunna vara att den som förestår tillrättavisas? Honom kan man ju inte säga något till! Jag gav mig inte och förklarade för dem: Hur kan ni låta mig, som är en stackars människa, och dem som kommer efter mig, som kommer att vara bättre än jag, men ändå bara stackars människor, vara utan detta medel till helighet? När man praktiserar denna vana, som är så djupt kristen, har de som gör den broderliga tillrättavisningen (även om det bär dem emot och de måste övervinna sig) och de som får den (även om det gör ont och de måste vara ödmjuka) ett fantastiskt redskap för helighet, som har sina rötter i Evangeliet. Detta argument övertygade dem*.¹⁶

Vår grundare fastställde mycket tydligt hur vi skulle göra och ta emot den broderliga tillrättavisningen. Han talade till oss om *klokhets och kärlekens krav* som vi alltid bör ha i åtanke när vi handlar så att det verkligen blir ett redskap för ens egen och andras helgelse. I första hand bör det alltid vara ett tydligt uttryck för övernaturlig kärlek, för mänsklig omtanke och för ett intresse för den egna heligheten och andras helighet. Den helige Josemaría var helt tydlig på denna punkt: *en broderlig tillrättavisning, sade han, (...) bör vara full av finkänslighet – kärlek till nästan! – till form och i sak, för i det ögonblicket är du Guds redskap*.¹⁷ Det är nämligen så som Påven förklarar det i sitt budskap, att **det som besjälar en kristen tillrättavisning aldrig är en anda av fördömande eller förebråelse. Det som leder till den är alltid kärleken och barmhärtigheten**.¹⁸

Med en så tydlig princip rådfrågar vi i Verket om en broderlig tillrättavisning är lämplig innan vi påpekar det för någon. Utöver att försäkra sig om att avsikten som driver oss att tala med denne broder eller syster är uppriktig, kan de föreslå ett sätt att göra den genom att ha vars och ens konkreta omständigheter i åtanke, så att det verkligen hjälper den som får den. På detta sätt försäkras vi oss att detta sätt att tjäna de andra alltid är ett klart bevis för klokhet och finkänslighet samt respekt för de andra. Jag blir rörd när jag tänker på hur rättrådigt vår Fader handlade i alla miljöer. Om en person klagade på någon annan eller på ett beteende, frågade han alltid: har ni talat med personen i fråga? Gör det, tillade han, så kan ni uppmuntra honom att ändra sig, om det behövs.

Låt oss påminna alla kristna om att vi är kallade att sätta vår Herres ord i praktik, utan att glömma, som den helige Fadern skriver i sitt budskap, att det handlar om något som är mycket okänt i dessa tider. Tyvärr händer det ofta att folk talar illa om andra bakom deras rygg, utan att ansikte mot ansikte våga tala på ett övernaturligt sätt om deras fel eller brister som de borde rätta till. På detta sätt skapar ovanan att baktala varandra bitterhet i familje- och samhällslivet.

¹⁴ S:t Josemaría, *Forja*, nr 566.

¹⁵ S:t Josemaría, november 1964.

¹⁶ S:t Josemaría, Anteckningar från en familjesammankomst, 21/11 1958.

¹⁷ S:t Josemaría, *Forja*, nr 147.

¹⁸ Benedikt XVI, *Fastebudskap för 2012*, 3/11 2011.

Låt oss alla anstränga oss att återupptäcka hur viktigt det är att vara lojala. Lojalitet är en grundläggande mänsklig dygd i människors relationer med varandra, i det sociala, yrkesmässiga livet o. s. v. I denna mening är utövandet av den broderliga tillrättavisningen, med dess nödvändiga åtgärder av klokhet och kärlek, särskilt nödvändigt. Med övernaturlig realism sade den helige Josemaría att vi alla *är fulla av brister, som var och en av oss ser, som vi försöker kämpa mot; men det finns många andra brister som vi inte ser (...), av vilka några tas upp av andra i den broderliga tillrättavisningen (...). Och det gör de eftersom de älskar oss, eftersom vi har ett kristet familjeliv, full med kärlek.*

Vi bör leva tillsammans med alla: att leva tillsammans innebär att älska varandra, förstå och ursäkta. Men det finns saker som, även om vi ursäktar dem, inte bör negligeras. Det är dessa som vi bör ta upp i den broderliga tillrättavisningen till var och en.¹⁹

Denna rekommendation med evangeliska rötter blir särskilt viktig när troheten till Gud står på spel. Det är anledningen, skriver Påven, varför **det är viktigt att vinna tillbaka denna dimension av den kristna kärleken. Man bör inte hålla tyst inför det onda. Jag tänker nu på den inställning som vissa kristna har som av falsk mänsklig hänsyn eller av ren bekvämlighet, anpassar sig till den allmänna uppfattningen i stället för att göra sina bröder uppmärksamma på de sätt att tänka och handla som står i motsättning till sanningen och inte följer den goda vägen.**²⁰ Visst är det alltid svårt att hjälpa andra på dessa punkter. *Man lider av den, för det tar emot att ödmjuka sig, åtminstone i början. Men att ge den tar alltid emot. Det vet alla mycket väl.*²¹ Vid ett annat tillfälle tillade han: *Det är svårt: det är bekvämare att hålla sig borta. Bekvämare ja, men inte övernaturligt. Och för dessa underlåtelse kommer du att få avlägga räkenskap inför Gud.*²²

När ni får detta brev kommer jag att vara på min årliga reträtt. Var goda och be för dess frukter: må jag omvända mig ännu en gång till Herren, så att jag kan tjäna Kyrkan, Verket, mina döttrar och söner och alla människor bättre. Be, säger jag igen, för mina böneämnen. Den romerska kurian kommer att göra sina andliga övningar samtidigt, där Påven och hans närmaste medarbetare deltar. Det är ytterligare ett tillfälle att fördubbla bönen för honom och för hans böneämnen, som jag så ofta insisterar på. Be särskilt till Herren för honom under hans pastorala resa till Mexiko och Kuba den 23 till 29 mars, så att de apostoliska frukterna blir stora.

Jag vill inte låta bli att bara kortfattat påminna er om de högtider och familjeårsdagar de kommande veckorna. Den 11 mars är vår älskade don Álvaros födelsedag och den 23 hans *dies natalis*, hans bortgång till det himmelska hemmet. Den 19 mars firar vi den helige Josefs högtid, Kyrkans och Verkets skyddspatron. Efter det kommer Marie Bebådelse, som i år firas liturgiskt den 26 mars. Den 28 mars har vi en ny årsdag av den helige Josemarías prästvigning. Med vår moder Marias förbön kommer den omvandlande nåden som hör till fastetiden att nå sitt mål lättare, om vi denna tid uppriktigt vill bli bättre.

Jag erkänner att jag varje dag förgås av otålighet: jag skulle verkligen vilja åka överallt där ni arbetar. Jag kommer ihåg vad den helige Josemaría sade: Kanske någon kunde fråga: Varför stannar Fadern i Rom då? För att jag måste, sade han. Jag kan tillägga: Hur nära var han inte var och en av er!

Med dessa önsknigar om en djup inre omvändelse och om en större apostolisk iver, välsignar er

er Fader
+ Javier

¹⁹ S:t Josemaría, Anteckning från en familjesammankomst, 30/12 1962.

²⁰ Benedikt XVI, *Fastebudskap för 2012*, 3/11 2011.

²¹ S:t Josemaría, *Forja*, nr 641.

²² *Ibid.*, nr 146.